

Nazende Burçaklar...

Ne büyük bir heyecan, ne büyük bir sevgi...
Ağabeylerin ablaların yaptığı çarpıcı deneylere bakıyor
Afyon Dinar Haydarlı YİBO'nun birbirinden güzel öğrencileri...
Sevgili Gülbin uzun suredir ara verdiği projeye katılınca;
bıraktığı yerden ILKYAR'ı değerlendirmiş...
Gülbin Şubat projesine katılamadı bize de maalesef onun güzel satırlarını
özleme düşünüyor... Şimdilik Nazende Burçaklarla teselli bulalım...

Ekte bir başka dosya Şubat projesine destek verenlere hiçbir zaman
haklarını denmesinin mümkün olmadığı bir teşekkürü dile getiriyor...
Su sıralar Şırnak Mardin Kilis Osmaniye Şanlıurfa'dan gelen yüzlerce
mektup, binlerce kez dillendirilen sevgi sözcükleri şiirleri resimleriyle dolu...
Onlara layık olmaktan başka hiçbir kaygımız olmasa,
herhalde daha yaşanır bir dünyaya kavuşurduk...
Teşekkür ediyor, saygılarımızı sunuyoruz...

NOT: İstanbul'daki Bağışçılarımıza Gönüllülerimize Gönül verenlere
5 Mart Cuma 13:30 Marmara Üniversitesi Dr İbrahim Üzümcü Kültür Merkezinde tanıtım,
6 Mart Cumartesi 10:00 Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Müh 1. kat 16 Kuzey Kampus yıllık toplantıya bekliyoruz...

NAZENDE BURÇAKLAR

“Tutku evrensel bir hastalıktır. Onsuz ne bilim, ne tarih, ne din, ne sevgi olabilir.”

Balzac

Her şeyin bir başı, bir de sonu olduğu kesin... Ancak bu İLKİYAR için geçerli mi... buna henüz bir yanıtım yok. Tutkunun, umudun, azmin, sevginin sonu var mı ki geçerli bir sonumuz olsun?

İzlenimlerim nedendir bilmem, hep yağmurlara denk gelir oldu. Yağmur damlaları tek tek toprakta filizlenen ekinleri sararken Afyon'a gidiyor aklım. Alıp bir kalem, bıçakla hafif ucunu keskinleştirip ovalık bir alan, şirince bir okul, karlı dağlar karalamak istiyorum saman kâğıtlara... Kâğıdın her yanını burçaklar alıyor birden, burçaklarımız, çocuklarımız, kardeşlerimiz... Henüz göreve başlamış, taptaze yürekleri ile öğretmenlerimiz gözümün önünden gitmiyor. Yüreklerini ilk kez yatılı bölge okullarındaki kardeşlerimize açan bu öğretmenlerimizin çehrelerindeki o sıcak samimiyet silinmiyor. Yan okuldan gelen, yılların yükünü omuzlamış sınıf

öğretmenimizin söyledikleri ise, görevime duyduğum aşkı bir kez daha perçinliyor. 'Köylerimizde açan filizleri hala var gücümüzle yeşertmeye çalışıyoruz' deyişi hala kulaklarımda. Hele ki okul müdürümüzün proje bitiminde bilim otobüsümüze dek gelerek 'Eğitim gönüllüsü kavramım sizlerle değişti arkadaşlar, sağ olun var olun' demesi...

Esasında değerli müdürümüzün dediği gibi... Art alan bilgileri, kavramlar, temalar, yargılar yarattığımız ufak farkındalıklarla değişiyor. Belki de en güzel yanları değişebiliyor olmaları. Karşılıklı etkileşim halinde, köşesiz, çizgisiz, koşulsuz saygı ve sevgi çerçevesinde bütünlediğimiz o atmosfer

belki de geçmişe dair birikmiş ne var ise alıp götürmeye kâfi. Derlerdi ki... İngilizce öğretimi güç, git gide güçleşiyor, köylerde, merkezden uzak yerlerde yapılamayacak kadar zayıf. Oysa... 4. sınıflar yapılabileceğinin kanıtı. Sözcük sesletimleri ile, dil öğrenme hevesleri ile, bana hep bir ağızdan söyledikleri 'Are you sleeping?' ezgisi ile... Mümkün kılınabilirliğin kanıtı onlar. Derlerdi ki... çocukların ilgilerini çekmek zor. Oysa... o gün çocukların ilgilerini çekmek, mevcut etkinliklerle günlük dersleri ve yaşantıları arasında bağdaşım kurmak yalnızca on dakikayı aldı. Niçin zor düşünölsün, neden imkânsızlaştırılsın ki? Kızlar yatakhânesinin ferahlığı, nazende burçaklarımızın mutluluğu, yapılamayacak, gerçek kılınamayacak şeyler mi diğêr herhangi bir okulda da?

İsim vermeme ilkemi yine koruyarak bahsetmeden edemeyeceğim kardeşim... Ondaki yaşama hevesi, olgunlaşma, bir yerlere alını ak, dürüst, minnetsiz gelmek için sarf ettiğî çaba toplumdaki, eğitim-öğretim alanındaki, yozlaştırılmaya çalışılan kültürümüzdeki koca bir boşluğu doldurmaya yetkin değil mi? Yakınlarının tutuklanmasını, ailesinin ona bakamayacak olmasını, parasızlığı, aşağılanmayı bu denli olgun karşılayabilmesi sağlam atılmayan temellere güç katmaya yetmez mi?

Bir diğêr kardeşimin tarlalarda çobanlık yapsın diye okula gitmesini istemeyen babasına kızmak, gücenmek yerine Ziraat Fakültesi'ni bitirip yeniden köyüne dönüp topraklarını zenginleştirmek istemesi, bu azmi takdire şayan değil mi? Bunlar "KATİYEN YAPILAMAZ, HAYATTA OLMAZ ÇOK ZOR" ların panzehiri değıller mi?

Yahut da birinci sınıflara yaptığım çocuk edebiyatı etkinliğimde kütüphaneye sıra sıra götürdüğüm miniklerdeki kitap aşkı gelecek güzel yarınların teminatı değil mi? Elllerinde kitaplarla 'Gübyin Abya bana bu kitabı okuğmusun?' deyişlerini unutmak ne mümkün... En yaramazları olan, evde bir tek annesi ile yaşayan,

yerinde durmayan minik kardeşimin dahi resimli kitaplar arasında yarattığı hayal dünyasında kaybolması aydınlığın anahtarı değil mi?

Kütüphanedeki kitaplarımız arasından seçtiğim bir kitaptaki ufak bir hikâyeyi okuyup kardeşlerimden başlıklar uydurmalarını söylediğimde ortaya çıkanlar birçok şeyi garantilemez mi? Ki başlıklar hakikaten de okuduğum hikâyeyi her yönü ile yansıtmaya birebirken...

Eskişehir'deki okulumuzun elde olmayan sebeplerden ötürü mevcut olan kötü fiziki konumuna karşın tüm çocukların gerek birbirlerine gerekse okul personeline duydukları saygı, hürmet ahlaklı bir

geleceğin ufak yansımaları değil mi?

Donduran ayaza karşın içimizdeki sınımsız gülümseyişlerle birbirimizi selamladığımız okul bahçelerindeki inci tanelerimiz, nazenin burçaklarımız bizlerin, hepimizin değerler mi?

Bu proje benim için diğerlerinden çok farklı. Kavramlarımın, mesleğime ilişkin birtakım olumsuz yargılarımın, belki de yavaş yavaş içime musallat olan umutsuzluğun dahi körelip yitmesini sağladı. Yapılacak çok şey, aşılacak çok yol, gidilecek çok fazla köy, çok fazla okul var... Göz ardı edilmemeli. Yapılabilecekler asla ve asla göz ardı edilmemeli. İçimdeki umudu yıktırmayan gönüllülerimize, destek verenlerimize, emektarlarımıza teşekkür ediyorum, hepinizi kucaklıyorum.

Gülbin Özdemir

Mersin Üniversitesi

İngilizce Öğretmenliği

<http://www.ilkyar.org.tr> ilkyar@ilkyar.org.tr
Çocuklarımız geleceğimiz herşeyimiz ilkyar larımız...

AÇIK TEŞEKKÜR

DPT, MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü tarafından desteklenen,

6 Şubat sabahı başlayıp Şırnak Uludere Şenoba, Merkez Kumçatı, Cizre, İdil; Mardin Midyat, Ömerli, Yeşilli, Merkez; Şanlı Urfa Viranşehir, Birecik; Kilis Musabeyli; Hatay Hassa Ardıçlı; Osmaniye Düziçi; Adana Pozantı; Ankara Şereflikoçhisar'daki Yatılı İlköğretim Bölge Okullarını kapsayan TBM Topluma Erişim Projesi 21 Şubat gecesi bitti.

Projenin gerçekleşmesini sağlayan aşağıdaki kurum, kuruluş ve bireylere destekleri nedeniyle teşekkürlerimizi sunuyoruz:

ODTÜ, Mersin ve Boğaziçi Üniversiteleri Rektörlükleri, kayıt ve derslerde destek veren öğretim üyeleri,

Projenin tüm desteğini sağlayan

Selçuk ve Semiha Yaşar, Likemind İstanbul Grubu , Emre Bozyiğit (2), Ahmet Peynircioğlu ve Prof Dr Bekir Peynircioğlu

Projenin Kitaplık dışında tüm desteğini (11) sağlayan

Dr Yalçın Ayaslı ve Türk Kültür Vakfı

Anı kitaplığı kuran

İslam Ülkeleri Ankara Ekonomik Arş Mrk Çalışanları, Eimi Kawamura, Umut Köprüleri Proje Grubu (4) (BOHP NY ABD), Zeynep ve Haluk Durak, Tunçay ailesi, HSBC Bilgi İşlem Grubu, Günışığı Kitaplığı, ODTÜ Eğitim Fakültesi; bu kitaplıklara ek kitap desteği sağlayan TÜYAP

Yurtiçi Kargo, Aktaş, Arçelik, Yapı Kredi Sigorta

TÜBİTAK, UNICEF Türk,

Türk Zeka Vakfı, Nesibe Aydın Yayınları

Telmek, Selka Ltd, Yaşar Birleşik Pazarlama, Güler Nakliyat.

Bu desteklerin yanında her zaman yanımızda olduğunu hissettiren arkadaşlarımız projenin başarısını sağladı. Öğrencilerimiz her yerde herkesin hayranlığını kazandı.

Döneli 1 hafta olmasına rağmen hep beraber adaptasyon zorluğu çekiyoruz...

Kuşatılmışlıklar, kızların kaderlerine mahkum oluşları, içimizi acıtıyor...

Aşağıdaki hikayeyi daha önce paylaşmıştık, elbette isim ve bölgeyi hiçbir zaman vermiyoruz, ancak aşağıda kullandığımız "Ayfer" ismi yerine bir erkek ismi var gerçekte, belliki erkek beklenmiş bir bebek., yani "kadının adı yok"..

Öğretmenimiz anlatıyor:

"Köyünden geldi minicik, neredeyse kolundan tutarken sanırsınız ki bir parmak tutuyorsunuz...

O kadar küçük, o kadar zayıf...

Ayfer'e beyaz minik zenci diye de hitap ettiğim oldu...

Yemekleri beğeniyormuş, ama yemiyor...

Bayan belletici öğretmen söyledi...

Her akşam, her akşam (ve yıllarca) aynı manzara, ranzanın üstündeki yatağına çıkıyor, iki kollarını acıyor o kadar derinden bir yakarış ki, insanın içi burkuluyor:

"Allahım, Allahım,

ne olur, ne olur beni büyütme,

boyum uzamasın,

ben böyle kalayım, ne olur..."

Ayfer yakarıyor, çünkü okumak istiyor...
Ayfer diyor ki, "eğer büyürsem babam beni hemencecik evlendirir..."

Ayfer lisede de hiç yemedi, hiç büyümedi...
Hiç haber alamadım...

Geçtiğimiz sene bir kız geldi,
tanıyamadım, uzun boylu,
kıyafetiyle tam bir genç kız...
"Hocam beni tanımadınız mı? Ben Ayfer..."

Üniversitede 2. Sınıftayım..."

Gözlerim yasardı... "Nasıl da büyümüşsün böyle..."

"Hocam, Allahla anlaşmamız lise sona kadardı..."